

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 318

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 10 aprilie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
336. — Hotărâre privind modificarea elementelor-cadru de descriere tehnică, adresei și a valorilor de inventar ale unor bunuri aflate în domeniul public al statului și în administrarea Aeroclubului României, situate pe teritoriul județului Hunedoara, instituție publică ce funcționează în subordinea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, precum și modificarea anexei nr. 16 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	2–3
337. — Hotărâre privind modificarea valorii de inventar și caracteristicilor tehnice ale unui bun aflat în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Județene pentru Ocuparea Forței de Muncă Dolj	4
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
1. — Regulament pentru neaplicarea temporară a cotei prevăzute la punctul 3 din anexa nr. 2 la Regulamentul Autorității de Supraveghere Financiară nr. 16/2014 privind veniturile Autorității de Supraveghere Financiară	5
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 46 din 24 februarie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	6–16

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea elementelor-cadru de descriere tehnică, adresei și a valorilor de inventar ale unor bunuri aflate în domeniul public al statului și în administrarea Aeroclubului României, situate pe teritoriul județului Hunedoara, instituție publică ce funcționează în subordinea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, precum și modificarea anexei nr. 16 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.176/2024 privind aprobarea Normelor tehnice pentru întocmirea și actualizarea inventarului bunurilor din domeniul public al statului și ale inventarului bunurilor imobile din domeniul privat al statului,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 288 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă modificarea elementelor-cadru de descriere tehnică, adresei și a valorilor de inventar ale unor bunuri imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Aeroclubului României, instituție publică ce funcționează în subordinea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, situate pe teritoriul județului Hunedoara, conform anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificările și completările corespunzătoare în anexa nr. 16 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor,

Tánczos Barna

Ministrul transporturilor și infrastructurii,

Sorin-Mihai Grindeanu

DATELE DE IDENTIFICARE
ale unor bunuri înscrise în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și administrate de Aeroclubul României,
unitate care funcționează în subordinea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, pentru care se modifică elementele-cadru de descriere tehnică,
adresa și valoarea de inventar ca urmare a reevaluării

Nr. crt.	Nr. MF	Codul de clasificare	Denumirea	Elementele-cadru de descriere tehnică	Adresa	Titularul dreptului de administrare și ordonatorul principal de credite (denumire și cod fiscal)	Valoarea de inventar (lei)	Data la care bunul este înregistrat cu valoarea de inventar din col. 7 în evidența financiar-contabilă
0	1	2	3	4	5	6	7	8
1	35472	8.20.09	Hangar lemn	Suprafață construită la sol: 872 mp — Suprafață teren: imobilul este edificat pe terenul în suprafață de 966.200 mp înscris în CF 6998 Simeria, nr. cadastral 6998 și nr. MF 150374 — Carte funciară nr. 69998 Simeria, nr. cadastral 69998 — C6 — Regim de înălțime: P	Țara: România; județul: Hunedoara, localitatea Sântandrei, DC 36, nr. FN	Administrator: Aeroclubul României — 4266944 Ordonator principal: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii — 13633330	1.138.106	1.11.2024
2	35473	8.20.09	Anexe Hangar	Suprafață construită la sol: 186 mp — Suprafață teren: imobilul este edificat pe terenul în suprafață de 966.200 mp înscris în CF 6998 Simeria, nr. cadastral 6998 și nr. MF 150374 — Carte funciară nr. 69998 Simeria, nr. cadastral 69998 — C5 — Regim de înălțime: P	Țara: România; județul: Hunedoara, localitatea Sântandrei, DC 36, nr. FN	Administrator: Aeroclubul României — 4266944 Ordonator principal: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii — 13633330	787.159	1.11.2024
3	35474	8.20.10	Depozit carburanți	Suprafață construită la sol: 51 mp — Suprafață teren: imobilul este edificat pe terenul în suprafață de 966.200 mp înscris în CF 6998 Simeria, nr. cadastral 6998 și nr. MF 150374 — Carte funciară nr. 69998 Simeria, nr. cadastral 69998 — C1 — Regim de înălțime: P	Țara: România; județul: Hunedoara, localitatea Sântandrei, DC 36, nr. FN	Administrator: Aeroclubul României — 4266944 Ordonator principal: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii — 13633330	95.722	1.11.2024
4	35475	8.20.15	Corp administrativ	Suprafață construită la sol: 522 mp — Suprafață desfășurată: 1.554 mp — Suprafață teren: imobilul este edificat pe terenul în suprafață de 966.200 mp înscris în CF 6998 Simeria, nr. cadastral 6998 și nr. MF 150374 — Carte funciară nr. 69998 Simeria, nr. cadastral 69998 — C11 — Regim de înălțime: P + 3 + M	Țara: România; județul: Hunedoara, localitatea Sântandrei, DC 36, nr. FN	Administrator: Aeroclubul României — 4266944 Ordonator principal: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii — 13633330	1.535.613	1.11.2024
5	35476	8.20.15	Pavilion cazare	Suprafață construită la sol: 157 mp — Suprafață desfășurată: 245 mp — Suprafață teren: imobilul este edificat pe terenul în suprafață de 966.200 mp înscris în CF 6998 Simeria, nr. cadastral 6998 și nr. MF 150374 — Carte funciară nr. 69998 Simeria, nr. cadastral 69998 — C12 — Regim de înălțime: P + 1	Țara: România; județul: Hunedoara, localitatea Sântandrei, DC 36, nr. FN	Administrator: Aeroclubul României — 4266944 Ordonator principal: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii — 13633330	2.973.960	1.11.2024
6	150374	8.20.01	Teren + incintă A/T Deva	Suprafață teren: 966.200 mp — Carte funciară nr. 69998 Simeria, nr. cadastral 69998	Țara: România; județul: Hunedoara, localitatea Sântandrei, DC 36, nr. FN	Administrator: Aeroclubul României — 4266944 Ordonator principal: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii — 13633330	96.131.000	1.11.2024

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea valorii de inventar și caracteristicilor tehnice ale unui bun aflat în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Județene pentru Ocuparea Forței de Muncă Dolj

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 288 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă modificarea valorii de inventar și caracteristicilor tehnice ale unui bun aflat în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Județene pentru Ocuparea Forței de Muncă Dolj, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Muncii, Familiei, Tineretului și Solidarității Sociale își va actualiza datele din evidența cantitativ-valorică și împreună cu Ministerul Finanțelor va opera actualizarea corespunzătoare a anexei nr. 13 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Marian Neacșu
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor,
Tánczos Barna
p. Ministrul muncii, familiei, tineretului și solidarității sociale,
Francisc Oscar Gal,
subsecretar de stat

București, 3 aprilie 2025.
Nr. 337.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
ale unui bun imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Județene pentru Ocuparea Forței de Muncă Dolj, pentru care se actualizează valoarea de inventar și datele de identificare

Nr. crt.	Nr. MF	Codul de clasificare	Denumirea	Elementele-cadru de descriere tehnică	Adresa (țară, județ, localitate, arteră, număr, sector, denumire perimetru concesionat, alte date de localizare, după caz)	Valoarea de inventar — lei —	Data la care este înregistrat cu valoarea de inventar din col. 6 în evidența financiar-contabilă	Titularul dreptului de administrare și ordonatorul principal de credite (denumire și cod fiscal)	Situația juridică	
									Baza legală	Administrare/ Concesiune/ Folosință gratuită/ Închiriere
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	120949	8.29.08	Clădire + teren	Corp C1: Suprafața construită: 158 mp; Suprafața desfășurată: 634 mp; Regim înălțime: P+2+M Corp C2: Suprafața construită: 151 mp; Suprafața desfășurată: 151 mp; Regim înălțime: P Suprafață teren: — din acte: 590 mp; — măsurată: 539 mp CF 228381 Craiova	Țara: România; județul: Dolj; MRJ Craiova; str. Eugeniu Carada nr. 13A	2.403.000	30.09.2024	Agencia Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Dolj CUI 11485726 Ministerul Muncii, Familiei, Tineretului și Solidarității Sociale CUI 4266669	CVC nr. 2.861/ 20.12.2001; Hotărârea Guvernului nr. 58/2015	Administrare

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

REGULAMENT

pentru neaplicarea temporară a cotei prevăzute la punctul 3 din anexa nr. 2 la Regulamentul Autorității de Supraveghere Financiară nr. 16/2014 privind veniturile Autorității de Supraveghere Financiară

În temeiul prevederilor art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 6 alin. (2), precum și ale art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în considerarea prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.667/2024 pentru prelungirea perioadei de aplicare a prevederilor art. 1 alin. (2) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.326/2023 privind stabilirea tarifelor de primă maxime și a altor măsuri aplicabile de către societățile de asigurare care practică asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și de tramvaie și ale Hotărârii Guvernului nr. 291/2025 pentru prelungirea perioadei de aplicare a prevederilor art. 1 alin. (2) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.326/2023 privind stabilirea tarifelor de primă maxime și a altor măsuri aplicabile de către societățile de asigurare care practică asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și de tramvaie,

în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (28) din Legea nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări, cu modificările și completările ulterioare,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară în ședința din data de 2.04.2025,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezentul regulament.

Art. 1. — (1) Pentru trimestrele I și II aferente anului 2025, intermediarii principali nu datorează plata taxei de funcționare/desfășurare a activității de distribuție, prevăzută la pct. 3 din anexa nr. 2 la Regulamentul Autorității de Supraveghere Financiară nr. 16/2014 privind veniturile Autorității de Supraveghere Financiară, republicat, cu modificările și completările ulterioare, pentru contractele de asigurare distribuite de aceștia, aferente asigurărilor de răspundere civilă auto, pentru utilizarea vehiculelor auto terestre, inclusiv răspunderea transportatorului.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu aduc atingere prevederilor art. 34 din Regulamentul Autorității de Supraveghere Financiară

nr. 16/2014, republicat, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește raportarea aferentă trimestrului anterior și situațiile rectificative, precum și prezentarea situațiilor privind primele de asigurare distribuite și veniturile încasate din distribuția contractelor de asigurare aferente clasei nr. 10 din anexa nr. 1 la Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare, în cuprinsul raportărilor trimestriale conform anexelor nr. 8-10 la Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 22/2021 privind distribuția de asigurări.

Art. 2. — Prezentul regulament se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

p. Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Gabriel-Ioan Avrămescu

București, 2 aprilie 2025.

Nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 46

din 24 februarie 2025

Dosar nr. 2.307/1/2024

Mariana Constantinescu

— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție —
președintele completului

Carmen Elena Popoiag
Adina Oana Surdu

— președintele Secției I civile
— președintele Secției a II-a civile

Elena Diana Tămagă

— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Adina Georgeta Nicolae

— judecător la Secția I civilă

Mariana Hortolomei

— judecător la Secția I civilă

Ileana Ruxandra Tircă

— judecător la Secția I civilă

Irina Alexandra Boldea

— judecător la Secția I civilă

Gheorghe Liviu Zidaru

— judecător la Secția I civilă

Mărioara Isailă

— judecător la Secția a II-a civilă

Rodica Zaharia

— judecător la Secția a II-a civilă

Petronela Iulia Nițu

— judecător la Secția a II-a civilă

Carmen Sandu-Necula

— judecător la Secția a II-a civilă

Marcela Marta Iacob

— judecător la Secția a II-a civilă

Maria Hrudei

— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Andreea Marchidan

— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Adriana Florina Secrețeanu

— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Alina Nicoleta Ghica-Velescu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Alina Pohrib

— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare („Regulamentul”).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena-Mădălina Ivănescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.089/86/2023.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că: (i) la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; (ii) părțile au formulat puncte de vedere cu privire la chestiunile de drept ce formează obiectul sesizării.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești și opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la aceste probleme de drept.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Prin Încheierea din 7 octombrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 1.089/86/2023, Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale („Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024”), sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarele chestiuni de drept:

Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic și art. 76 alin. (4) lit. s) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, se poate considera că dreptul la indemnizația lunară pentru locuință reprezintă un venit salarial imposibil, supus regulilor instituite de prevederile art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare?

Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic și art. 76 alin. (4) lit. s) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, se poate considera că dreptul la indemnizația lunară pentru locuință este supus condiției ca soțul/soția angajatului Gărzii Forestiere să nu fie, la rândul său, beneficiar al unei indemnizații de aceeași natură?

Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, dreptul la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc pe an reprezintă un venit care face parte din venitul lunar brut al personalului silvic angajat al Gărzii Forestiere prevăzut la art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, supus impozitării conform art. 10 din Codul fiscal,

precum și regulilor instituite de prevederile art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare?

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept la 21 octombrie 2024, cu nr. 2.307/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 24 februarie 2025.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

10. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic*, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, cu modificările și completările ulterioare, forma în vigoare la data introducerii cererii (22.03.2023) („Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000”)

„**Art. 25.** — Personalul silvic care nu deține locuință personală în localitatea în care își desfășoară activitatea beneficiază de locuință de serviciu, de protocol sau de intervenție, după caz. În cazul în care acest lucru nu este posibil, personalul silvic beneficiază de o indemnizație lunară neimpozabilă în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie.”

„**Art. 33.** — (1) Personalul silvic prevăzut la art. 4 alin. (1) are dreptul să primească, anual, gratuit, un volum de 6 mc lemn fasonat de foc. Contravaloarea lemnului, la nivelul ultimului preț al lemnului fasonat de foc, stabilit de Institutul Național de Statistică, se suportă de angajator și se prevede în bugetul de venituri și cheltuieli.

(2) Pentru personalul silvic angajat cu contract individual de muncă, acordarea dreptului prevăzut la alin. (1) se face în baza contractului colectiv de muncă negociat la nivel de unitate sau sector de activitate.

(3) Dreptul prevăzut la alin. (1) se poate acorda și din alte sortimente de lemn fasonat destinat valorificării la populație, în condițiile legii, în echivalent valoric lemn fasonat de foc.

(4) În situația în care angajatorul nu poate asigura volumul de lemn fasonat prevăzut la alin. (1), dreptul se acordă în bani personalului silvic, în cuantum reprezentând contravaloarea lemnului de foc.

(5) De dreptul prevăzut la alin. (1) beneficiază și persoanele care au avut cel puțin 15 ani calitate de angajat la una din entitățile prevăzute la art. 2 și s-au pensionat de la una din acestea. Acesta va fi asigurat de către ultimul angajator de la care s-au pensionat. În cazul în care ultimul angajator nu mai există, se află în organizare judiciară sau faliment, dreptul prevăzut la alin. (1) se asigură de către structura silvică de stat care administrează pădurile pe raza domiciliului solicitantului.

(6) În cazul decesului titularului, de dreptul prevăzut la alin. (1) beneficiază soțul supraviețuitor sau, după caz, copiii aflați în întreținere.”

11. *Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal*, cu modificările și completările ulterioare, forma în vigoare la data introducerii cererii (22.03.2023) („Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal” sau „Codul fiscal”)

„**Art. 10.** — (1) În înțelesul prezentului cod, veniturile impozabile cuprind veniturile în numerar și/sau în natură.

(2) În cazul venitului în natură, valoarea acestuia se stabilește pe baza cantității și a prețului de piață pentru bunurile sau serviciile respective.”

„Definirea veniturilor din salarii și asimilate salariilor

Art. 76. — (...) (4) Următoarele venituri nu sunt impozabile, în înțelesul impozitului pe venit: (...)

s) diferența favorabilă dintre dobânda preferențială stabilită prin negociere și dobânda practică pe piață, pentru credite și depozite; (...);

(4¹) Următoarele venituri cumulate lunar nu reprezintă venit impozabil în înțelesul impozitului pe venit, în limita plafonului

lunar de cel mult 33% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat sau din solda lunară/salariul lunar acordată/acordat potrivit legii: (...);

c) cazarea și contravaloarea chiriei pentru spațiile de cazare/de locuit puse de către angajatori la dispoziția angajaților proprii, persoane fizice care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor, astfel cum este prevăzut în contractul de muncă sau în regulamentul intern, în limita unui plafon neimpozabil de 20% din salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată/lună/persoană, în următoarele condiții:

- (i) angajatul, soțul/soția acestuia nu dețin o locuință în proprietate personală sau în folosință în localitatea în care își desfășoară activitatea;
- (ii) spațiul de cazare/de locuit se află în unitățile proprii, inclusiv de tip hotelier sau într-un imobil închiriat în acest scop de la o terță persoană, de către angajator;
- (iii) contractul de închiriere dintre angajator și terță persoană este încheiat în condițiile legii;
- (iv) plafonul neimpozabil se acordă unuia dintre soți, în cazul în care ambii soți desfășoară activitate în aceeași localitate, la același angajator sau la angajatori diferiți, pe baza declarației pe propria răspundere a acestuia.

La determinarea plafonului de 20% din salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată se ia în calcul valoarea cea mai mică a salariului minim brut pe țară, în vigoare în luna pentru care se acordă avantajele.

Verificarea îndeplinirii condițiilor se efectuează pe baza documentelor justificative și constituie responsabilitatea angajatorului; (...). ”

12. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice*, cu modificările și completările ulterioare, forma în vigoare la data introducerii cererii (22.03.2023) („Legea-cadru nr. 153/2017”)

„Limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi

Art. 25. — (1) Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz. (...)”.

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-au invocat chestiunile de drept

Cererea de chemare în judecată

13. Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal la 22 martie 2023, cu nr. 1.089/86/2023, reclamantul A.B. a solicitat instanței, în contradictoriu cu pârâta Garda Forestieră Suceava ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună printre altele: (i) anularea Răspunsului nr. aaaa/13.02.2023 al Gărzii Forestiere Suceava la Plângerea prealabilă înregistrată cu nr. bbbb/26.01.2023; (ii) acordarea indemnizației lunare neimpozabile în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie, începând cu 26.09.2022; (iii) acordarea volumului de 6 mc lemn fasonat de foc anual și gratuit, începând cu 26.09.2022.

Sentința pronunțată de instanța de fond

14. Prin Sentința nr. 178 din 28 martie 2024, Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal: a admis în parte acțiunea formulată de reclamantul A.B. în contradictoriu cu pârâta Garda Forestieră Suceava; a anulat Răspunsul nr. aaaa/13.02.2023 emis de pârâta Garda Forestieră Suceava;

a obligat pârâta să plătească reclamantului indemnizația prevăzută de art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, începând cu 26.09.2022 până la stingerea dreptului sau la intervenirea unor modificări legislative, a obligat pârâta să acorde reclamantului cantitatea de 1,59 mc lemn fasonat de foc pentru anul 2022, iar, începând cu anul 2023, cantitatea de 6 mc lemn fasonat de foc/an pe toată durata îndeplinirii condițiilor legale.

15. Tribunalul a reținut, în esență, în legătură cu capetele de cerere ce interesează obiectul prezentei sesizări, că, deși drepturile solicitate de către reclamant nu sunt stabilite prin Legea-cadru nr. 153/2017, acestea sunt prevăzute prin acte normative speciale care reglementează statutul special al personalului silvic ce se încadrează în funcția publică, fiind drepturi proprii specifice acestui tip de personal, neputându-se susține că nu ar exista temei pentru acordarea lor. Omisiunea reglementării lor prin legea generală a salarizării unice nu ar putea reprezenta un caz de abrogare tacită a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 și ale Legii nr. 47/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2006 privind unele măsuri pentru întărirea capacității administrative a României pentru integrarea în Uniunea Europeană („Legea nr. 47/2008”), pe care își întemeiază reclamantul acțiunea, întrucât aceste prevederi fac parte din fondul legislației active.

16. În ceea ce privește indemnizația lunară neimpozabilă de 30% din salariul mediu brut pe economie, instanța de fond a reținut că aceasta este prevăzută de art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, fiind introdusă prin Legea nr. 234/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic („Legea nr. 234/2019”), de la 16.12.2019.

17. Cu referire la capătul de cerere prin care s-a solicitat acordarea volumului de 6 mc de lemn fasonat de foc pe an, prima instanță a invocat prevederile art. 33, 34 și art. 4 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, precum și Metodologia privind acordarea unor drepturi personalului silvic de toate gradele profesionale din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură și al structurilor silvice teritoriale din subordinea acesteia („Metodologia”), aprobată prin Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 156/2002 privind exercitarea unor drepturi acordate de lege personalului silvic de toate gradele profesionale din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură și al structurilor silvice teritoriale din subordinea acesteia, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 20 mai 2002 (art. 3 din Metodologie), reținând că legiuitorul nu a condiționat în niciun fel recunoașterea și acordarea dreptului de deținerea materialului lemnos de către angajator, iar constrângerile bugetare nu îi pot fi opuse, întrucât dreptul subiectiv nu este unul condiționat, atribuția ordonatorului de credite fiind de a asigura sumele necesare, conform legislației speciale în vigoare.

Recursul formulat în cauză

18. Împotriva sentinței menționate la paragraful 14 din prezenta decizie a declarat recurs pârâta Garda Forestieră Suceava, solicitând casarea/desființarea sentinței atacate, ca nelegală și netemeinică, iar pe fondul cauzei, respingerea acțiunii reclamantului A.B.

19. Recurenta-pârâtă a susținut, în esență, că, dat fiind faptul că raportul de serviciu al intimatului-reclamant este încheiat cu o instituție publică, dispozițiile legale aplicabile în materie de drepturi salariale cuvenite personalului silvic angajat al unei instituții publice, care are statutul de funcționar public, sunt, în mod exclusiv, cele înscrise în Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare (*Codul administrativ*) și în Legea-cadru nr. 153/2017.

20. Reclamantul, la fel ca tot *personalul silvic cu statut de funcționar public angajat al Gărzii Forestiere Suceava*, nu a avut și nu are statut special și nu se încadrează în prevederile art. 380 și 382 din Codul administrativ.

21. Au fost invocate, totodată, prevederile art. 1 alin. (3) și ale art. 44 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, art. 1 alin. (2), art. 20 alin. (1) și ale art. 39 lit. y) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice („Legea-cadru nr. 284/2010”), concluzionându-se că textele care prevedeau acordarea de sporuri, premii sau alte drepturi salariale pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului au fost abrogate expres, direct sau indirect, prin art. 39 din Legea-cadru nr. 284/2010.

22. Referitor la indemnizația lunară neimpozabilă de 30% din salariul mediu brut pe economie, s-a invocat faptul că veniturile sunt impozabile, fiind supuse art. 76 alin. (4) lit. s) din Codul fiscal, precum și regulilor instituite de art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017. S-a mai arătat că, pentru drepturi similare, prevederile Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal impun la art. 76 alin. (4)¹) anumite condiții în legătură cu „soțul/soția beneficiarului”, ce pot avea relevanță pentru că soția reclamantului beneficiază de indemnizație pentru locuință în baza unei hotărâri judecătorești.

23. În legătură cu acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc, s-a arătat că acesta reprezintă un venit în natură supus impozitării, potrivit art. 10 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, pentru care angajatul datorează contribuții la bugetul asigurărilor sociale și care face parte din categoria veniturilor care se supun regulilor instituite de art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017.

24. Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal judecă într-o cauză dintre cele prevăzute de art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

25. Prin Încheierea de ședință din 7 octombrie 2024, instanța de trimitere a reținut, prin raportare la dispozițiile art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept cu problemele de drept menționate la paragraful 8 din prezenta decizie este admisibilă, deoarece: litigiul se încadrează în categoria proceselor prevăzute de art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, având în vedere faptul că intimatul-reclamant este încadrat pe o funcție publică de execuție de consilier, clasa I, grad profesional superior în cadrul Serviciului Programe de împădurire/reîmpădurire și monitorizare a acestora, Direcția implementare și avizare; drepturile solicitate prin cererea de chemare în judecată ce formează obiectul Dosarului nr. 1.089/86/2023 sunt de natură salarială; soluționarea cauzei depinde de lămurirea chestiunilor de drept indicate la paragraful 8 din prezenta decizie; Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra chestiunilor de drept în discuție și acestea nici nu fac obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

26. Curtea de apel a constatat, totodată, că problemele de drept în discuție nu au format obiectul analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în cadrul deciziilor invocate în susținerile intimatului-reclamant, respectiv deciziile nr. 7 din 8 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 9 martie 2021, nr. 72 din 11 octombrie 2021, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1158 din 6 decembrie 2021, și nr. 42 din 29 mai 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 24 august 2023.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

27. Părțile nu au formulat puncte de vedere cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu problema de drept în discuție.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

28. Cu privire la *prima chestiune de drept* ce formează obiectul sesizării, curtea de apel apreciază că dispozițiile art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 sunt suficient de clare pentru a se putea stabili că indemnizația lunară pe care o reglementează acestea are caracter neimpozabil. Raportul dintre dispozițiile normative invocate în cauză (ale art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 și ale Codului fiscal) este cel specific existenței unei norme derogatorii de la dispozițiile Codului fiscal.

29. Totodată, curtea de apel apreciază că indemnizația în discuție se încadrează în categoriile prevăzute de art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, însă această împrejurare nu poate conduce la refuzul recunoașterii *de plano* a îndreptățirii beneficiarului la acordarea dreptului, fiind o chestiune care vizează executarea în concret a obligației de plată în raport de disponibilul bănesc de la nivelul ordonatorului de credite.

30. În ceea ce privește *cea de-a doua chestiune de drept* ce formează obiectul sesizării, instanța de trimitere apreciază că dispozițiile art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 sunt suficient de clare pentru a se putea stabili că indemnizația lunară are caracter *intuitu personae*. Raportul dintre dispozițiile normative invocate în cauză (art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 și dispozițiile Codului fiscal) este cel specific existenței unei norme derogatorii de la dispozițiile Codului fiscal. Astfel, nu constituie o condiție pentru acordarea indemnizației în discuție ca soțul/soția angajatului Gărzii Forestiere să nu fie, la rândul său, beneficiar al unei indemnizații de aceeași natură.

31. În ceea ce privește *cea de-a treia chestiune de drept* supusă dezlegării, curtea de apel apreciază că, în lipsa vreunei norme derogatorii, dreptul la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc pe an reprezintă un venit care face parte din venitul lunar brut al personalului silvic angajat al Gărzii Forestiere, prevăzut la art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, supus impozitării conform art. 10 din Codul fiscal, precum și regulilor instituite de prevederile art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, însă această împrejurare nu poate conduce la refuzul recunoașterii *de plano* a îndreptățirii beneficiarului la acordarea dreptului, fiind o chestiune care vizează executarea în concret a obligației de plată în raport de disponibilul bănesc de la nivelul ordonatorului de credite.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

32. Curțile de apel Bacău, Brașov, Galați și Ploiești au transmis hotărâri judecătorești relevante *cu privire la prima și la cea de-a treia chestiune de drept* supuse dezlegării, iar Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal și tribunalele București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, Ialomița, Ilfov, Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal, Iași și Vaslui au transmis puncte de vedere teoretice asupra celor trei chestiuni.

Prima chestiune de drept supusă dezlegării

33. Într-o *orientare jurisprudențială unanimă* s-a apreciat că dreptul la indemnizația lunară pentru locuință reglementat de

dispozițiile art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 reprezintă un venit salarial neimpozabil.

34. Această orientare jurisprudențială se regăsește la nivelul curților de apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal (*Decizia civilă nr. 784/2024 din 25 octombrie 2024* — Dosar nr. 613/110/2024, definitivă), Galați — Secția contencios administrativ și fiscal (*Decizia nr. 781/2023 din 24 octombrie 2023* — Dosar nr. 1.146/91/2022, definitivă), Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal (*Decizia nr. 101/R/2023 din 21 februarie 2023* — Dosar nr. 2.202/62/2022, definitivă) și Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal (*Decizia nr. 470 din 9 mai 2023* — Dosar nr. 1.798/114/2022, definitivă).

35. În același sens au fost exprimate și punctele de vedere teoretice ale următoarelor instanțe: Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal și tribunalele București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, Ialomița, Ilfov, Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal, Buzău — Secția I civilă, Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Vaslui.

36. În susținerea acestei orientări jurisprudențiale s-a invocat faptul că dispozițiile art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 sunt suficient de clare pentru a se putea stabili că indemnizația lunară prevăzută de acestea are caracter neimpozabil. Raportul dintre dispozițiile normative anterior invocate și prevederile Codului fiscal este cel specific existenței unei norme derogatorii de la dispozițiile Codului fiscal.

37. Referitor la indemnizația prevăzută de art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 și aplicarea limitărilor reglementate de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, într-o *orientare jurisprudențială*, s-a apreciat că dreptul la indemnizația lunară pentru locuință reglementat de dispozițiile art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 reprezintă un venit salarial neimpozabil, care nu este supus limitărilor prevăzute de dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, neavând caracteristicile unui venit salarial în sensul acestor norme.

38. Această orientare jurisprudențială se regăsește la nivelul curților de apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal (*Decizia nr. 101/R/2023 din 21 februarie 2023* — Dosar nr. 2.202/62/2022, definitivă) și Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal (*Decizia nr. 470 din 9 mai 2023* — Dosar nr. 1.798/114/2022, definitivă).

39. În același sens a fost exprimat și punctul de vedere teoretic, nesusținut de practică judiciară, al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

40. În susținerea acestei orientări jurisprudențiale s-a invocat, în esență, că indemnizația prevăzută de art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 reprezintă un drept aferent statutului de personal silvic, care, în principiu, trebuie acordat în natură, nefiind un drept salarial care să intre sub incidența art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017. Art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 a fost modificat la 16.12.2019, prin art. I pct. 20 din Legea nr. 234/2019, ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, aspect din care rezultă că prevederile normei menționate au caracter special față de legea-cadru anterior indicată, întrucât privesc o indemnizație distinctă, acordată exclusiv personalului silvic. În cazul în care legiuitorul ar fi apreciat că se impune aplicarea dispozițiilor art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 cu privire la indemnizația pentru locuință ar fi prevăzut, în mod expres, acest lucru.

41. Într-o a doua orientare teoretică, nesusținută de practică judiciară, regăsită la nivelul tribunalelor Ialomița, Ilfov, Buzău — Secția I civilă și Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, s-a apreciat că dreptul la indemnizația lunară pentru locuință reglementat de dispozițiile art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 reprezintă un venit salarial neimpozabil, care este supus limitărilor prevăzute de dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, având caracteristicile unui venit salarial în sensul acestei norme.

42. În susținerea acestei opinii teoretice s-a arătat că încadrarea indemnizației prevăzute de art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 în categoria veniturilor supuse limitării instituite prin art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu poate conduce la refuzul recunoașterii *de plano* a îndreptățirii beneficiarului la acordarea dreptului, fiind o chestiune care vizează executarea în concret a obligației de plată în raport de disponibilul bănesc la nivelul ordonatorului de credite.

Cea de-a doua chestiune de drept supusă dezlegării

43. Într-o orientare teoretică, nesusținută de practică judiciară, s-a considerat că, în interpretarea dispozițiilor art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, dreptul la indemnizația lunară pentru locuință este supus condiției ca soțul/soția angajatului Gărzii Forestiere să nu fie, la rândul său, beneficiar al unei indemnizații de aceeași natură.

44. Această orientare teoretică se regăsește la nivelul tribunalelor Ialomița și Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal.

45. În susținerea acestei opinii teoretice s-a apreciat că aceasta este o condiție firească, dedusă din scopul reglementării, chiar dacă nu este reglementată în mod expres (cum este cazul, de exemplu, în cazul polițiștilor, militarilor ori magistraților).

46. Într-o altă orientare teoretică, nesusținută de practică judiciară, s-a considerat că, în interpretarea dispozițiilor art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, dreptul la indemnizația lunară pentru locuință este un drept *intuitu personae*, nefiind supus condiției ca soțul/soția angajatului Gărzii Forestiere să nu fie, la rândul său, beneficiar(ă) al/a unei indemnizații de aceeași natură.

47. Această orientare teoretică se regăsește la nivelul Curții de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal și al tribunalelor Ilfov, Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Vaslui, Buzău — Secția I civilă și Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

48. În motivarea acestei opinii teoretice s-a susținut că dispozițiile art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 sunt suficient de clare pentru a se stabili că indemnizația lunară în discuție are caracter *intuitu persoane*.

49. De asemenea, s-a argumentat că, din moment ce această condiție — ca soțul/soția angajatului Gărzii Forestiere să nu fie, la rândul său, beneficiar(ă) al/a unei indemnizații de aceeași natură — nu este prevăzută de lege, se aplică regula de drept potrivit căreia *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*.

50. Un punct de vedere nuanțat a fost exprimat de Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal, care a avut în vedere ipoteza în care ambii soți ar avea calitatea de personal silvic — ceea ce ar însemna, în mod firesc, să le fie recunoscut dreptul de a beneficia de aceeași locuință de serviciu și, deci, de o singură indemnizație, însă aceștia și-ar desfășura activitatea în localități diferite. În această situație s-a considerat

că se impune a fi compensat efortul suplimentar reprezentat de deplasarea zilnică a unuia dintre ei, chiar dacă celălalt soț beneficiază de locuință de serviciu.

Cea de-a treia problemă de drept supusă dezlegării

51. Într-o orientare jurisprudențială s-a apreciat că dreptul la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc pe an, reglementat de dispozițiile art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, face parte din venitul lunar brut al personalului silvic angajat al Gărzii Forestiere prevăzut la art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 și nu se înscrie în categoria limitărilor prevăzute de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

52. Această orientare jurisprudențială se regăsește la nivelul curților de apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal (*Decizia nr. 501/2024 din 20 mai 2024* — Dosar nr. 646/91/2023, definitivă) și Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal (*Decizia nr. 312 din 28 martie 2024* — Dosar nr. 455/114/2023, definitivă).

53. În același sens au fost formulate și punctele de vedere teoretice, nesusținute de practică judiciară, ale următoarelor instanțe de judecată: tribunalele București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal.

54. În susținerea acestei orientări jurisprudențiale au fost invocate dispozițiile art. 7 lit. m) din Legea-cadru nr. 153/2017 și s-a arătat că limitarea de la art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 se referă la anumite elemente de calcul indicate în mod expres în cuprinsul acestui articol, nefiind cuprinse toate elementele de salarizare suplimentare salariului de bază (alte drepturi în bani și/sau în natură, corespunzătoare fiecărei categorii de personal din sectorul bugetar). Dreptul prevăzut de art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 este un drept distinct, care nu intră în suma cuantumului salariilor de bază.

55. Într-o altă orientare teoretică, nesusținută de practică judiciară, s-a apreciat că dreptul la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc pe an, reglementat de dispozițiile art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, face parte din venitul lunar brut al personalului silvic angajat al Gărzii Forestiere, prevăzut la art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, și este supus impozitării conform art. 10 din Codul fiscal, precum și regulilor instituite de prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

56. Această orientare teoretică se regăsește la nivelul Curții de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal și al tribunalelor Ialomița, Ilfov, Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Vaslui, Buzău — Secția I civilă și Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

57. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au comunicat opinii teoretice.

58. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat faptul că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problemele de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

59. *Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019*, pronunțată de Curtea Constituțională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 15 ianuarie 2020, prin care s-a reținut: „19. (...) stabilirea cuantumului concret al sporurilor și al venitului lunar se realizează de către fiecare ordonator de credite, în limitele stabilite de lege, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.

O asemenea soluție legislativă ține de dreptul exclusiv al legiuitorului în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, fără a fi contrară art. 4 și 16 din Constituție și nici art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea generală a discriminării. 20. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 41 din Constituție, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Legea fundamentală prevede în art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, «înstituirea unui salariu minim brut pe țară», fără să dispună cu privire la drepturi salariale suplimentare, cum sunt sporurile, primele, stimulentele și altele (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 706 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007).»

60. *Decizia nr. 433 din 11 iulie 2023*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 27 octombrie 2023, potrivit căreia: „16. (...) Astfel, cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare. 17. Curtea a precizat că regula limitării sporurilor la un anumit quantum reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în limitele prevăzute de Constituție și destinată a fi aplicată în mod nediferențiat întregului personal plătit din fonduri publice, fără privilegii și fără discriminări. (...) 19. Curtea a subliniat că la stabilirea nivelului veniturilor salariale trebuie avute în vedere prevederile art. 3 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, potrivit cărora «Gestionarea sistemului de salarizare a personalului din instituțiile și autoritățile publice se asigură de fiecare ordonator de credite», și ale art. 3 alin. (4) din același act normativ, potrivit cărora «Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, (...) astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.» Totodată, în viziunea legiuitorului, sporurile nu au întotdeauna un quantum fix, ci variabil, fiind stabilite de lege prin raportare la o limită maximă. În acest sens, art. 24 din Legea-cadru nr. 153/2017 stabilește că «limita maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și a altor elemente ale venitului salarial specific fiecărui domeniu de activitate este prevăzută în prezenta lege și în anexele nr. I-VIII». Ca atare, Curtea a constatat că *stabilirea cuantumului concret al sporurilor și al venitului lunar se realizează de către fiecare ordonator de credite, în limitele stabilite de lege, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.* O asemenea soluție legislativă ține de dreptul exclusiv al legiuitorului în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, fără a fi contrară art. 4 și 16 din Constituție și nici art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea generală a discriminării.”

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

61. În mecanismele de unificare a practicii judiciare au fost identificate drept relevante pentru dezlegarea chestiunilor de drept supuse analizei:

a) *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 42 din 29 mai*

2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 24 august 2023, în considerentele căreia se arată: „99. Coroborând dispozițiile art. 2 cu cele ale art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 se observă că *legiuitorul a intenționat să compenseze efortul suplimentar al unui angajat care nu își desfășoară activitatea în localitatea de domiciliu, fiind astfel obligat să se deplaseze, în vederea derulării raportului de muncă/serviciu, între localitatea unde locuiește și locul de muncă indicat în contractul de muncă sau în actul de numire, raportat la felul muncii acestuia.* 100. Prin urmare, norma reglementată de art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 nu este aplicabilă salariatului căruia executarea raportului de serviciu însuși îi impune efectuarea de deplasări către anumite destinații sau pe o arie geografică bine determinată, ci acelor salariați care locuiesc într-o altă localitate decât în cea în care se află structura teritorială a angajatorului indicată în actul juridic ce îi reglementează raportul de muncă/de serviciu ca fiind locul muncii (sediul social sau doar un sediu administrativ al acestuia), pentru că acest tip de indemnizație vizează doar compensarea efortului suplimentar reprezentat de deplasarea zilnică la sediul central sau al structurii locale a angajatorului în vederea începerii derulării raportului de muncă și nu include cazul deplasărilor în scopul executării propriu-zise a raportului de muncă.”

b) *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 15 din 28 iunie 2021*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 27 septembrie 2021, care reține în considerente că: „84. Din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 rezultă că legiuitorul nu s-a referit doar la ordonatorul principal de credite atunci când a instituit obligația de a limita sporurile acordate angajaților în funcție de anumite elemente de calcul indicate expres în cuprinsul art. 25 alin. (1). Astfel, trimiterea pe care art. 25 alin. (1) din lege o face la ordonatorul de credite nu distinge între categoriile de ordonatori principali, secundari sau terțiari, așa cum sunt stabilite prin art. 20 alin. (1) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare. Potrivit principiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, nici interpretul legii nu trebuie să distingă întrucât, în raport cu nivelul instanței sau al parchetului de pe lângă aceasta, în cadrul cărora personalul auxiliar de specialitate își desfășoară activitatea, ordonatorul de credite poate fi principal, secundar sau terțiar. Atunci când a dorit să distingă, legiuitorul a indicat în mod expres nivelul ordonatorului, astfel cum a făcut în alin. (2) al art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, când s-a referit explicit la ordonatorul principal de credite din sănătate. Ceea ce prezintă relevanță este aspectul că *plafonul maxim constituit din procentul aplicat sumei salariilor de bază și celorlalte tipuri de venituri enumerate în cuprinsul art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 este valabil pentru fiecare dintre acești ordonatori pentru drepturile salariale pe care le achită.* Eventualele diferențe între sporurile ce se cuvin salariaților din aceeași categorie profesională, stabilite și acordate de ordonatori de credite diferiți, pot proveni din aplicarea legii la situații de fapt care nu sunt identice, respectiv fondul salariilor de bază la care se raportează procentul de 30% să nu fie același. De aceea, este contrară prevederilor art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 raportarea la sporurile mai mari acordate salariaților care fac parte din aceeași categorie de personal, dar care sunt angajați în cadrul altui ordonator de credite. 85. *Responsabilitatea stabilirii și acordării drepturilor salariale în care sunt incluse și sporurile revine ordonatorului de credite din cadrul fiecărei instituții sau autorități publice.* Relevante în acest sens sunt prevederile art. 3 alin. (4) din Legea-cadru

nr. 153/2017, care dispun că: «Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, (...) astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu (...) 92. Ceea ce prezintă relevanță este aspectul că *limitarea cuantumului sporurilor la care se referă art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 este prevăzută pe total buget aferent salariilor de bază destinat fiecărui ordonator de credite în parte, iar nu individual, prin raportare directă la salariul lunar pe care îl primește fiecare salariat aparținând aceleiași categorii profesionale.* (...) în jurisprudența recentă a Curții Constituționale s-a statuat că sporurile nu sunt drepturi fundamentale, ci sunt drepturi salariale suplimentare. «Stabilirea cuantumului concret al sporurilor și al venitului lunar se realizează de către fiecare ordonator de credite, în limitele stabilite de lege, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu. O asemenea soluție legislativă ține de dreptul exclusiv al legiuitorului în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, fără a fi contrară art. 4 și 16 din Constituție și nici art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea generală a discriminării.» (Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019, pronunțată în soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, paragraful 19)».

X. Raportul asupra chestiunii de drept

62. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea este admisibilă în parte, propunând:

— următoarele dezlegări ale chestiunilor de drept:

„În interpretarea dispozițiilor art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, acordarea indemnizației lunare neimpozabile, în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie, este supusă limitării prevăzute de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

În interpretarea art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, dreptul la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc nu intră sub incidența limitării prevăzute de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare”;

— respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării privind dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„În interpretarea dispozițiilor art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic și art. 76 alin. (4) lit. s) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, dreptul la indemnizația lunară pentru locuință reprezintă un drept salarial impozabil?

În interpretarea dispozițiilor art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic și art. 10 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, dreptul la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc pe an reprezintă un venit supus impozitării?

În interpretarea dispozițiilor art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic și art. 76 alin. (4) lit. s) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, dreptul la indemnizația lunară pentru locuință este supus condiției ca soțul/soția angajatului Gărzii Forestiere să nu fie, la rândul său, beneficiar al unei indemnizații de aceeași natură?”

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

XI.1. *Asupra admisibilității sesizării*

63. Pentru a evalua dacă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, este aptă să asigure îndeplinirea funcției pentru care a fost concepută — preîntâmpinarea apariției unei practici neunitare la nivel național — se impune a se verifica, în primul rând, dacă, în raport cu întrebările formulate de titularul sesizării, sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de lege pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

64. Prezenta sesizare este formulată în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024. Acest act normativ cuprinde norme parțial derogatorii de la procedura de drept comun privind hotărârea prealabilă pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, astfel că dispozițiile sale se aplică cu prioritate, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, urmând a se completa, în mod corespunzător, cu prevederile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, după cum se arată la art. 4, potrivit căruia „Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.

65. În acest context normativ, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, formulată în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, trebuie să îndeplinească, în mod cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate:

- (i) existența unei cauze aflate în curs de judecată, care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;
- (ii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în primă instanță sau în calea de atac;
- (iii) existența unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

66. Evaluând elementele sesizării, în scopul de a se stabili dacă sunt întrunite, în mod cumulativ, condițiile de admisibilitate anterior enunțate, se observă, prioritar, că *se impune o restructurare a întrebărilor*, pentru a se asigura o analiză adecvată a îndeplinirii tuturor acestor condiții.

67. Din modul de redactare a încheierii de sesizare se observă că întrebările numerotate cu nr. 1 și 3 conțin, fiecare, câte două chestiuni de drept ce se solicită a fi lămurite. Astfel:

— prima întrebare are drept scop determinarea, pe de o parte, a *caracterului impozabil/neimpozabil* al indemnizației lunare pentru locuință, reglementată de dispozițiile art. 25 teza

a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, prin raportare la prevederile art. 76 alin. (4) lit. s) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, iar, pe de altă parte, stabilirea dacă această indemnizație se supune regulilor instituite de prevederile art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017;

— prin cea de-a treia întrebare, instanța de trimitere solicită a se stabili dacă dreptul la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc pe an reprezintă venit supus impozitării conform art. 10 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal și, totodată, dacă acest drept, la rândul lui, este supus regulilor instituite de prevederile art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

68. Având în vedere că ambele întrebări pun în discuție caracterul impozabil/neimpozabil al celor două categorii de drepturi, precum și supunerea lor regulilor instituite de art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, pentru o mai bună analiză a condițiilor de admisibilitate, dar și pentru dezlegarea în fond a chestiunilor de drept, obiectul sesizării va fi reformulat, după cum urmează:

1. În interpretarea dispozițiilor art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic și art. 76 alin. (4) lit. s) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, dreptul la indemnizația lunară pentru locuință reprezintă un drept salarial impozabil?

2. În interpretarea dispozițiilor art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic și art. 10 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, dreptul la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc pe an reprezintă un venit supus impozitării?

3. În interpretarea dispozițiilor art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic și art. 76 alin. (4) lit. s) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, dreptul la indemnizația lunară pentru locuință este supus condiției ca soțul/soția angajatului Gărzii Forestiere să nu fie, la rândul său, beneficiar al unei indemnizații de aceeași natură?

4. În interpretarea dispozițiilor art. 25 teza a II-a și art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, drepturile la indemnizația lunară pentru locuință și la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc sunt supuse limitărilor instituite de dispozițiile art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017?

69. Procedând la analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării, în urma reformulării întrebărilor înaintate de instanța de trimitere, se constată că doar sesizarea cu privire la chestiunile de drept ce fac obiectul ultimei întrebări îndeplinește cumulativ toate aceste condiții.

70. În acest sens, referitor la primele două întrebări, ce privesc caracterul impozabil/neimpozabil al dreptului la indemnizația lunară pentru locuință și al dreptului la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc pe an, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că nu este îndeplinită condiția existenței unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

71. După cum rezultă din contextul factual prezentat în încheierea de sesizare și relevat de înscrisurile anexate acesteia, litigiul în care s-a formulat sesizarea poartă asupra recunoașterii, în patrimoniul reclamantului, a celor două categorii de drepturi anterior indicate, acesta solicitând în contradictoriu cu instituția pârâtă obligarea la acordarea indemnizației lunare reglementate de art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 și a volumului de 6 mc lemn fasonat de foc anual și gratuit, reglementat de art. 33 din același act normativ. Nu rezultă din modul de prezentare a situației de fapt că obiectul cauzei ar fi reprezentat de contestarea modului de impozitare/neimpozitare a acestor drepturi, nefiind dedus

analizei instanței de judecată un raport juridic de drept fiscal, care să reclame cercetarea incidenței normelor de drept fiscal la care se face referire în încheiere. Așadar, interpretarea solicitată în legătură cu aceste norme nu servește soluționării cauzei.

72. Suplimentar, în legătură cu indemnizația lunară pentru locuință, se constată că *normele de drept fiscal* apreciate a fi incidente cauzei au fost în mod eronat identificate de instanța de trimitere. Textul supus interpretării, indicat în încheierea de sesizare, respectiv art. 76 alin. (4) lit. s) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a fost abrogat la 1.01.2024 de art. 53 punctul 54 din capitolul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2023 privind unele măsuri fiscal-bugetare în domeniul cheltuielilor publice, pentru consolidare fiscală, combaterea evaziunii fiscale, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene („Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2023”), iar la data numirii în funcție a reclamantului avea următorul conținut: „(4) Următoarele venituri nu sunt impozabile, în înțelesul impozitului pe venit: (...) s) diferența favorabilă dintre dobânda preferențială stabilită prin negociere și dobânda practică pe piață, pentru credite și depozite”. Or, obiectul litigiului nu are legătură cu astfel de sume și nici nu dezleagă eventuale controverse în legătură cu caracterul lor impozabil ori neimpozabil.

73. Nu în ultimul rând, atât în legătură cu indemnizația lunară pentru locuință, reglementată de art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, cât și în legătură cu dreptul la acordarea a 6 mc lemn fasonat de foc anual și gratuit, reglementat de art. 33 din același act normativ, instanța de trimitere nu identifică nicio dificultate în interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale. Nici practica judiciară relevantă înaintată de instanțele naționale și nici opiniile juridice exprimate asupra modului de interpretare a normelor nu identifică vreo dificultate în stabilirea caracterului impozabil/neimpozabil al celor două categorii de drepturi, astfel că nu se prefigurează apariția unei practici neunitare ce s-ar impune a fi preîntâmpinată prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

74. În jurisprudența sa, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit deja că procedura hotărârii prealabile vizează rezolvarea de principiu a unei probleme de drept reale, esențiale și controversate, care se impune cu evidență a fi lămurită și care prezintă o dificultate de natură a reclama intervenția instanței supreme, în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății, având menirea de a elimina riscul apariției unei practici neunitare (Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014).

75. Cum problemele de drept privind caracterul impozabil/neimpozabil al indemnizației lunare pentru locuință și al dreptului la 6 mc lemn fasonat de foc anual și gratuit nu ridică o reală dificultate, în condițiile în care dispozițiile legale ce le reglementează nu sunt lacunare, incomplete sau neclare, iar instanța de trimitere nu a avut nicio dificultate în interpretarea normelor legale și nici nu a arătat argumentele pentru care consideră că problemele de drept în discuție sunt susceptibile a da naștere unor interpretări diferite, se reține că nu este îndeplinită cerința existenței unei chestiuni de drept, astfel că, nefiind întrunite toate condițiile prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sesizările ce fac obiectul primelor două întrebări sunt inadmisibile.

76. În ceea ce privește cea de-a treia întrebare, nici în privința acesteia nu se confirmă existența unei chestiuni de drept, de a cărei dezlegare să depindă soluționarea cauzei.

77. Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul a solicitat acordarea indemnizației lunare pentru locuință

reglementate de art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, în legătură cu care instanța de trimitere face referire, prin întrebarea formulată, *la o eventuală limitare a acestui drept, ca efect al aplicării dispozițiilor art. 76 alin. (4¹) lit. s) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal*. Însă, dispozițiile alin. (4¹) al art. 76 din Codul fiscal conțin reglementări specifice la literele a)-j), *neputând fi identificată în conținutul litera „s”, la care se referă încheierea de sesizare*. Totodată, instanța de trimitere nu redă, în cuprinsul încheierii, textul normei a cărei interpretare a fost solicitată, astfel că nu poate fi identificat în mod corespunzător obiectul sesizării.

78. În egală măsură, se constată din conținutul încheierii de sesizare că nici titularul cererii de recurs, Garda Forestieră Suceava, nu a indicat dispozițiile art. 76 alin. (4¹) lit. s) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal drept norme ce condiționează acordarea indemnizației reglementate de art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 de inexistența unei indemnizații similare acordate soțului/soției. Criticile din recurs fac trimitere doar la *„drepturi similare celor care fac obiectul litigiului”,* cărora li se aplică dispozițiile art. 76 alin. (4¹) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal.

79. În aceste condiții, având în vedere că încheierea de trimitere nu identifică în mod corespunzător normele de drept care ar putea pune în discuție existența ori limitarea dreptului solicitat în temeiul art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, iar aplicarea în concret a textului de lege situației particulare din litigiul cu care a fost sesizată reprezintă atributul exclusiv al instanței de trimitere, Înalta Curte reține că nici în privința celei de-a treia întrebări *nu este îndeplinită cerința existenței unei veritabile chestiuni de drept de a cărei dezlegare să depindă soluționarea cauzei,* ceea ce atrage inadmisibilitatea sesizării.

80. În ceea ce privește ultima întrebare, *toate condițiile de admisibilitate anterior enunțate sunt îndeplinite,* impunându-se dezlegarea în fond a chestiunilor de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție.

81. În acest sens, primele cerințe de admisibilitate, referitoare la titularul sesizării și existența unei cauze aflate în curs de judecată, care să privească stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice în sensul art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sunt îndeplinite. Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal a fost învestită cu soluționarea căii de atac a recursului formulat într-un litigiu ce se înscrie în domeniul de aplicare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, astfel cum este acesta descris în art. 1 alin. (1) din actul normativ menționat, titularul cererii de chemare în judecată fiind personal plătit din fonduri publice (funcționar public). Totodată, este îndeplinită și condiția de admisibilitate ca problemele de drept să nu fi făcut obiectul unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici al unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

82. În privința condiției referitoare la existența unei veritabile chestiuni de drept, de lămurirea căreia să depindă soluționarea în fond a cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut în mod constant, în jurisprudența sa, că obiectul sesizării pentru o hotărâre prealabilă îl poate constitui o chestiune de drept, dacă, prin consecințele pe care le produce, interpretarea normei de drept are aptitudinea de a determina soluționarea cauzei pe fond, adică rezolvarea raportului de drept dedus judecății. În cauză, această condiție este îndeplinită în privința ultimei întrebări, obiectul acesteia privind probleme de drept apte să devină surse ale unor interpretări divergente și, pe cale de consecință, ale unei jurisprudențe neunitare. Necesitatea soluționării pe fond a sesizării răspunde nevoii de asigurare a uniformității jurisprudențiale, aceasta fiind formulată într-un litigiu

care poate fi replicat la un număr mai mare de subiecți și care, astfel fiind, ar putea genera un impact direct și considerabil asupra bugetului general consolidat, în ipoteza dezvoltării unei jurisprudențe neunitare.

83. În ceea ce privește riscul dezvoltării unei jurisprudențe neunitare, acesta nu este cu totul exclus, câtă vreme hotărârile înaintate de instanțele naționale, precum și punctele de vedere exprimate asupra chestiunii de drept identificate în conținutul ultimei întrebări a sesizării relevă *o abordare diferită în legătură cu incidența prevederilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 asupra drepturilor reglementate de art. 25 teza a II-a și art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.*

XI.2. **Asupra fondului sesizării**

84. Prima chestiune ce se impune a fi dezlegată în fond se referă la aplicarea limitărilor reglementate de dispozițiile art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 *inclusiv indemnizației cuvenite personalului silvic în temeiul normelor speciale,* respectiv în baza art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

85. În dezlegarea acestei chestiuni de drept urmează a se avea în vedere, cu prioritate, natura indemnizației pentru locuință, sens în care își vor găsi aplicare dezlegările obligatorii ale Deciziei nr. 42 din 29 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 24 august 2023, potrivit cărora:

„99. Coroborând dispozițiile art. 2 cu cele ale art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 se observă că *legiuitorul a intenționat să compenseze efortul suplimentar al unui angajat care nu își desfășoară activitatea în localitatea de domiciliu,* fiind astfel obligat să se deplaseze, în vederea derulării raportului de muncă/serviciu, între localitatea unde locuiește și locul de muncă indicat în contractul de muncă sau în actul de numire, raportat la felul muncii acestuia. 100. Prin urmare, norma reglementată de art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 nu este aplicabilă salariatului căruia executarea raportului de serviciu însuși îi impune efectuarea de deplasări către anumite destinații sau pe o arie geografică bine determinată, ci acelor salariați care locuiesc într-o altă localitate decât în cea în care se află structura teritorială a angajatorului indicată în actul juridic ce îi reglementează raportul de muncă/de serviciu ca fiind locul muncii (sediul social sau doar un sediu administrativ al acestuia), pentru că acest tip de indemnizație vizează doar compensarea efortului suplimentar reprezentat de deplasarea zilnică la sediul central sau al structurii locale a angajatorului în vederea începerii derulării raportului de muncă și nu include cazul deplasărilor în scopul executării propriu-zise a raportului de muncă.”

86. În considerarea acestor dezlegări obligatorii, indemnizația pentru locuință reprezintă, așadar, un drept lunar de natură salarială acordat personalului silvic ce ocupă o funcție publică, în scopul compensării efortului suplimentar reprezentat de relocarea acestuia în afara localității de domiciliu, în scopul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, în ipoteza în care nu este posibilă asigurarea unei locuințe de serviciu, de protocol sau de intervenție.

87. Odată stabilită natura juridică a indemnizației pentru locuință se impun a fi observate prevederile art. 1 alin. (1) ale Legii-cadru nr. 153/2017: *„(1) Prezenta lege are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului”,* precum și cele ale art. 6 lit. a) din același act normativ, potrivit cărora: *„Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii: a) principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc*

prin norme juridice de forța legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege.” Totodată, potrivit art. 7 lit. m) din Legea-cadru nr. 153/2017: „m) *venitul salarial al personalului din sectorul bugetar* cuprinde salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare, indemnizațiile lunare și, după caz, compensațiile, indemnizațiile, sporurile, majorările, adaosurile, primele și premiile, precum și alte drepturi în bani și/sau în natură, corespunzătoare fiecărei categorii de personal din sectorul bugetar.”

88. Recurgând la metodele de interpretare gramaticală, logică și sistematică a textelor de lege enunțate, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că sistemul de salarizare reglementat de Legea-cadru nr. 153/2017 determină cadrul general aplicabil în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, însă voința legiuitorului a fost, totodată, de a permite ca, *prin norme juridice de forța legii*, să reglementeze și alte drepturi de natură salarială corespunzătoare fiecărei categorii din sectorul bugetar, în funcție de specificul activității prestate, cu condiția ca acestea să se încadreze „în limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege”, asigurându-se astfel respectarea principiului legalității.

89. Or, una dintre limitele impuse de Legea-cadru nr. 153/2017 este cea reglementată de art. 25 al actului normativ, ce privește „Limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi”, în primul alineat stabilindu-se că: „Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz. (...)”.

90. După cum se remarcă din conținutul normei, intenția legiuitorului a fost aceea ca, raportat la bugetul fiecărui ordonator de credite, în acordarea de sporuri, indemnizații, compensații etc., acesta să nu depășească o anumită limită, fără ca legiuitorul să distingă în funcție de norma juridică de forța legii în temeiul căreia aceste drepturi au fost acordate.

91. De altfel, cu privire la modul de interpretare și aplicare a prevederilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, din perspectiva obligațiilor impuse ordonatorilor de credite, Curtea Constituțională a arătat, în Decizia nr. 433 din 11 iulie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 27 octombrie 2023, că: „16. (...) statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare. 17. Curtea a precizat că regula limitării sporurilor la un anumit cuantum reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în limitele prevăzute de Constituție și destinată a fi aplicată în mod nediferențiat întregului personal plătit din fonduri publice, fără privilegii și fără discriminări.” (paragrafele 16 și 17).

92. Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a reținut în jurisprudența sa că: „Din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 rezultă că legiuitorul nu s-a referit doar la ordonatorul principal de credite atunci când a instituit obligația de a limita sporurile acordate angajaților în funcție de anumite elemente de calcul indicate

expres în cuprinsul art. 25 alin. (1). Astfel, trimiterea pe care art. 25 alin. (1) din lege o face la ordonatorul de credite nu distinge între categoriile de ordonatori principali, secundari sau terțieri, așa cum sunt stabilite prin art. 20 alin. (1) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare. (...) *Responsabilitatea stabilirii și acordării drepturilor salariale în care sunt incluse și sporurile revine ordonatorului de credite din cadrul fiecărei instituții sau autorități publice*. Relevante în acest sens sunt prevederile art. 3 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, care dispun că: «Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, (...) astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu». (Decizia nr. 15 din 28 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 27 septembrie 2021, paragrafele 84 și 85).

93. Așadar, în condițiile în care art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 reglementează cu privire la drepturi lunare de natură salarială cuvenite personalului silvic căruia nu i se poate asigura locuință de serviciu, iar art. 6 lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 reglementează cu caracter general obligativitatea încadrării tuturor drepturilor cuvenite personalului plătit din fonduri publice în limitele determinate de lege, prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 dispunând cu privire la instituirea unor astfel de limite în ceea ce privește totalitatea „sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță”, fără distincție în funcție de norma juridică în temeiul căreia au fost acordate, în aplicarea principiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că indemnizația lunară neimpozabilă în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie *intră sub incidența limitărilor reglementate de aceste din urmă dispoziții*.

94. Referitor la cea de-a doua categorie de drepturi ce face obiectul sesizării, respectiv *dreptul la acordare anuală și în mod gratuit a unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc*, reglementat de art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se constată că acesta *se încadrează în categoria avantajelor în natură anuale* de care beneficiază personalul silvic în temeiul unui statut special, fiind acordat în scopul îndeplinirii unor nevoi de consum, cu ajutorul bunurilor sau serviciilor oferite de către instituție, *pe lângă salariu*.

95. Totodată, se constată că, deși art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 poartă denumirea marginală „Limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi”, prevederile alineatului (1) dispun în mod limitativ asupra aplicării plafonului de 30%, doar în legătură cu „Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță”. Nu se face nicio referire în conținutul normei la „alte drepturi”, inclusiv cele în natură, acordate personalului plătit din fonduri publice.

96. Așadar, în aplicarea aceluiași principiu *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, reținându-se că, pe cale de interpretare, nu pot fi adăugate în conținutul art. 25 alin. (1) al Legii-cadru nr. 153/2017 drepturi noi, nereglementate explicit, care să fie avute în vedere la aplicarea plafonului de 30%, Înalta Curte de Casație și Justiție concluzionează în sensul că dreptul personalului silvic la acordarea anuală, gratuită, a unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc *nu intră sub incidența limitărilor impuse de acest text de lege*.

97. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite, în parte, sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 1.089/86/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea dispozițiilor art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, acordarea indemnizației lunare neimpozabile, în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie, este supusă limitării prevăzute de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

În interpretarea art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, dreptul la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc nu intră sub incidența limitării prevăzute de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea privind dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

În interpretarea dispozițiilor art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic și art. 76 alin. (4) lit. s) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, dreptul la indemnizația lunară pentru locuință reprezintă un drept salarial impozabil?

În interpretarea dispozițiilor art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic și art. 10 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, dreptul la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc pe an reprezintă un venit supus impozitării?

În interpretarea dispozițiilor art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic și art. 76 alin. (4¹) lit. s) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, dreptul la indemnizația lunară pentru locuință este supus condiției ca soțul/soția angajatului Gărzii Forestiere să nu fie, la rândul său, beneficiar(ă) al/a unei indemnizații de aceeași natură?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 24 februarie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena-Mădălina Ivănescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

